

af begrundelse afviser en ankesag til Højesteret, kan hr. Ove Fich heller ikke bruge til noget.

Alle disse spørgsmål vil til syvende og sidst først finde deres afklaring, når Højesteret en dag har talt. Så jeg vil bede hr. Ove Fich om – ikke at lade være med at holde partsindlæg i forhold til retssagen, for det har hr. Ove Fich ret til – men at lade være med at sige, at vi skal betragte det grundlag, som Østre Landsret og Procesbevillingsnævnet har truffet afgørelse på, som en given ting, for jeg tror ikke, det grundlag holder, når sagen en dag kommer for Højesteret.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre stemmer nej til de to forslag. Sagen vedrører ikke dokumenterne; det er jo fremgået, at sagen er anlagt i forbindelse med Maastricht-Traktaten, og hvorfor skal man så bruge dokumenter tilbage til 1973?

Vi opfatter sagsøgernes ønske om at få udleveret hemmelige papirer fra Europaudvalget som noget rent politisk bestemt, der lægger politiske motiver frem om at kaste grus i maskineriet i EU. Og det vil vi ikke medvirke til.

Kent Kirk (KF):

Jeg er heller ikke i tvivl om, at hr. Keld Albrechtsen har ret i, at den her sag vil blive kørt rundt i systemerne – frem og tilbage – for det er jo en rent politisk sag, der er rejst. Og den vil blive brugt politisk til det yderste. Det er vi heller ikke et sekund i tvivl om.

Men det, vi skal forholde os til, er, at det nu er domstolene, der tager stilling til de her ting. Og landsretten har altså taget stilling til, om det er rimeligt i forhold til den sag, man har anlagt, at man beder om at få udleveret de papirer fra 1973 til 1980. Og landsrettens afgørelse er krystklar. Den har sagt nej.

Så bruger man – og det har man selvfølgelig ret til – muligheden for at prøve på at få det rejst i Højesteret. Og dér har Procesbevillingsnævnet jo også taget stilling og sagt nej.

Så kommer man nu her og siger, at nu skal Folketinget alligevel træffe en beslutning om at udlevere tingene. Selv om vi har truffet en beslutning, og Folketingets formand har skrevet til sagsøgerne, der har bedt om det samme.

Så jeg synes egentlig, at det her ikke er andet end politik, det er jo ikke sagen som sådan, det drejer sig om. Det er ren politik, så vi afviser den politiske aktion.

Elisabeth Arnold (RV):

For et stykke tid siden besluttede et stort flertal i Europaudvalget, at man ikke ville udlevere gamle referater fra en bestemt periode, som var ønsket af sagsøgerne i den omtalte grundlovs-sag. Det undrer mig, at Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti kan forestille sig, at der kan komme et andet resultat ud af en behandling her i Folketingssalen. Det vil der ikke komme.

Europaudvalget traf beslutningen og sagde, det var et nej. Jeg var ikke enig i den beslutning. Jeg mente, det ville have været klogt at udlevere papirerne. Man ville have sparet tid, man ville have sparet nogle led i retssagen, i processen, men sådan mente flertallet det ikke. Vi bøjer os i Det Radikale Venstre for demokratiets vilkår og siger, at hvis det bliver nedstemt, o.k., så retter vi os efter flertallet.

Siden har sagen kørt i forskellige led i retssystemet, og den kører endnu. Der er ingen tvivl om, at sagen vil blive anket, kæret og hvad det hedder, og vi følger naturligvis med interesse, hvad sagen videre vil vise. Men vi mener ikke, at det vil være rimeligt, at Folketinget på nuværende tidspunkt blander sig i, hvad retssystemet behandler.

Keld Albrechtsen (EL):

Enhedslisten støtter de to beslutningsforslag fuldt ud; det er to forslag på rette tid og sted. Det, som jo er det grundlæggende problem i denne sag, er to ting: For det første, at man altså fra et flertals side i Folketinget gik ind og gjorde sig selv til part i sagen ved at træffe den beslutning om, at man ikke ville imødekomme ansøgningen om aktindsigt. Det var efter min opfattelse en parthandling fra flertallets side. Det andet er, at den hemmeligholdelse af de dokumenter, som man tog stilling til, var aldeles overflødig. Der var ingen saglige grunde overhovedet, uanset retssagen, til at hemmeligholde de papirer, som der var søgt om. Så efter min opfattelse var den beslutning, man traf, dobbelt forkert.

Nu har vi så set en dom i Østre Landsret. Vi kan ikke vide, hvad der har været domstolens bevæggrund. Der er ingen præmisser i dommen; der er ikke noget, der kan kaldes en egentlig begrundelse. Så vi ved ikke, hvad retten har tænkt, da den traf sin afgørelse. Vi ved heller ikke, hvad Procesbevillingsnævnet har lagt til grund for sine overvejelser. Der er ingen begrundelse for den afgørelse, som Procesbevillingsnævnet har truffet om ikke at give tilladelse til at anke til Højesteret.